

Ко хоће да живи нек мре,

ко хоће да мре нек живи!

Гаврило Принцип, *Умирање* (1914)

Амбивалентан однос српске јавности према лику Гаврила Принципа

У ове дане подсећања на догађаје који су пре сто година умногоме обликовали даљи ток историје XX века, а поготово поставили позорницу за све блиставе победе и горке поразе које је наш народ у овом веку претрпео, тешко је отети се утиску да је разочарана, духовно обесиљена и морално поклекла српска јавност показала кудикамо више поштовања према својим прецима и историјским великанима, него што би неко могао очекивати руководећи се њеним посртањем на савременој историјској сцени, на којој се последњих двадесетак година, наизглед, и не бави ничим другим, него поништавањем свих тековина које су нам у аманет оставили Срби XX века. Руку на срце, свакако нико није од данашњих девастираних и поражених српских земаља (којих је, као и Срба, са сваком деценијом све мање) очекивао велика славља, блиставе војне параде и скупе прославе, које не би ни приличиле народу који се, након турбулентних сто година најкрвавијег века у историји човечанства, по свој прилици само вратио на његов почетак. Али се зато према херојима оних времена, када су наше земље и наш народ очигледно били дорасли историјским догађајима у које су се уплели, ових дана ипак

мање-више односило са дужним пијететом, достојанством и поштовањем, ако и са врло искреним *неразумевањем*.

„Неразумевање“ је управо централна реч којом се може описати однос данашњих Срба према негдашњим „видовданским херојима“, њиховој борби, идеологији и вредностима, и док се наша јавност у припреми за овај јубилеј заиста из петних жила трудила да *оправда* и *одбрани*

чин Гаврила Принципа и његових сабораца из Младе Босне, веома често је то чинила из погрешних разлога, у најбољем случају из уважавања предака и поштовања према званичној српској историографији која још увек није лустрирана из српских уџбеника, а у најгорем – из осећаја да се младобосанци морају бранити „да се Срби и Србија не би блатили у очима света“. Штавише, пратећи тему Сарајевског атентата и српске историје друге деценије прошлог века, у српској јавности и медијима изненађујуће често постављало се питање „да ли је Принцип био терориста“, а како се сам јубилеј приближавао, чак и скандалозно „да ли је Србија изазвала Велики рат“. Наравно, у српској јавности (уз изузетак громогласне групе муслиманских и хрватских националиста из београдског Круга двојке), оба питања постављана су реторички, као шлагворт за неку верзију лекције из „званичне српске историје“, оба одбачена као груби анахронизми и бесмислене симплификације изузетно комплексног историјског догађаја, али је опет толико често постављање (уз колико-толико учестале потврдне одговоре, пре свега у Сарајеву и Загребу) у неку руку дало је овим питањима легитимитет стварног историјског питања и истинске историјске, политичке и моралне дилеме.

Гаврило Принцип, видовданска етика и Млада Босна

Пише: Никола Танасић
субота, 12 јул 2014 13:15

Гаврило Принцип, видовданска етика и Млада Босна

Пише: Никола Танасић
субота, 12 јул 2014 13:15

Гаврило Принцип, видовданска етика и Млада Босна

Пише: Никола Танасић
субота, 12 јул 2014 13:15

СА ОВОГА МЈЕСТА
28 ЈУНА 1914 ГОДИНЕ
ГАВРИЛО ПРИНЦИП
СВОЈИМ ПУЦЊЕМ
ИЗРАЗИ НАРОДНИ
ПРОТЕСТ ПРОТИВ
ТИРАНИЈЕ И ВЈЕКОВНУ
ТЕЖЊУ НАШИХ
НАРОДА ЗА СЛОБОДОМ

Гаврило Принцип, видованска етика и Млада Босна

Пише: Никола Танасић
субота, 12 јул 2014 13:15

Гаврило Принцип, видовданска етика и Млада Босна

Пише: Никола Танасић
субота, 12 јул 2014 13:15

Гаврило Принцип, видовданска етика и Млада Босна

Пише: Никола Танасић
субота, 12 јул 2014 13:15

Гаврило Принцип, видовданска етика и Млада Босна

Пише: Никола Танасић
субота, 12 јул 2014 13:15

